

Nr 36

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående resultatutjämning vid beskattningen m. m.

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 98 av herr *Mattsson m. fl.* och II: 134 av herr *Magnusson* i Borås *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen måtte

a) antaga följande

Förslag

till

Förordning angående ändring av 2, 8 och 9 §§ förordningen den 8 april 1960 (nr 63) om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst

Härigenom förordnas, att 2, 8 och 9 §§ förordningen den 8 april 1960 om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst skola erhålla följande ändrade lydelse.

2 §.

Med förlust — — — samma år.

Förlustavdrag må medgivas allenast om skattskyldig under förluståret eller under något av de två närmast föregående beskattningsåren varit jämlikt 22 § 1 mom. första stycket vid 1) taxeringsförordningen skyldig avlämna självdeklaration till ledning för sin taxering för inkomst eller om skattskyldigs bruttointäkter av en eller flera förvärvskällor under något av nämnda år uppgått till sådant belopp att han jämlikt bestämmelserna vid 2) eller 3) nämnda stycke varit skyldig avlämna deklaration som nyss sagts. Vid bedömande av fråga om rätt till förlustavdrag föreligger skall beträffande äkta makar och oskift dödsbo tillika iakttagas vad i tredje och sjätte styckena sagda moment stadgas. För rätt till förlustavdrag erfordras härutöver att deklaration för förluståret avgivits under vederbörligt taxeringsår.

Rätten till — — — minst 1 000 kronor.

(Se vidare anvisningarna.)

8 §.

Om aktierna i aktiebolag eller andelarna i ekonomisk förening vid ingången av förluståret eller utgången av det beskattningsår, för vilket taxering skall ske, till huvudsaklig del ägdes eller på därmed jämförligt sätt — direkt eller genom förmedling av juridisk person — innehades av en fysisk person eller ett fåtal fysiska personer, må vid sagda taxering förlustavdrag ej medgivas med mindre samtliga eller så gott som samtliga aktier eller andelar vid nämnda båda tillfällen ägdes eller på angivet sätt innehades av samma fysiska person eller personer samt under förutsättning tillika, då fråga är om två eller flera aktie- eller andelsägare, att envar av dessa ägde eller innehade ungefärligen lika stor andel i aktie- eller andelskapitalet vid det ena som vid det andra tillfället. Hinder för förlustavdrag möter dock ej, där skiljaktighet i ägareförhållandena betingas av att aktierna eller andelarna genom arv, testamente eller bodelning övergått å annan fysisk person eller andra fysiska personer eller av att på nämnt sätt förvärvade aktier överlåtits å sådan fysisk person eller sådana fysiska personer som sedan förlustårets ingång innehafvt aktier i företaget.

9 §.

Har bolag (dotterbolag) genom fusion enligt 174 § 1 mom. lagen den 14 september 1944 om aktiebolag upplösts och uppgått i annat bolag (moderbolag), äger moderbolaget samma rätt till förlustavdrag, som — om fusionen ej skett — tillkommit dotterbolaget. Därest aktierna i moderbolaget vid utgången av beskattningsåret eller aktierna i dotterbolaget vid ingången av förluståret till huvudsaklig del ägdes eller på därmed jämförligt sätt innehades — direkt eller genom förmedling av juridisk person — av en fysisk person eller ett fåtal fysiska personer, skall vad nyss sagts angående moderbolagets rätt att utnyttja dotterbolags förlustavdrag gälla endast därest moderbolaget jämväl vid sistnämnda tidpunkt ägde mer än nio tiondelar av aktiekapitalet i dotterbolaget. Ägdes eller innehades på sätt nyss sagts aktierna i moderbolaget vid utgången av beskattningsåret av en fysisk person eller ett fåtal fysiska personer, skall såsom förutsättning för förlustavdragets utnyttjande jämväl gälla, att denna person eller dessa personer ägde eller innehade samtliga eller så gott som samtliga aktier i moderbolaget jämväl vid ingången av dotterbolagets ifrågavarande förlustår. Är i fall, som sist sagts, fråga om två eller flera aktieägare, kräves ytterligare att envar av dessa ägde eller innehade ungefärligen lika stor andel i aktiekapitalet vid det ena som vid det andra av sistnämnda båda tillfällen. Hinder för förlustavdragets utnyttjande möter dock ej, där skiljaktighet i ägarförhållandena betingats av att aktierna genom arv, testamente eller bodelning övergått å annan fysisk person eller andra fysiska personer eller av

att på nämnt sätt förvärvade aktier överlåtits å sådan fysisk person eller sådana fysiska personer som sedan förlustårets ingång innehaft aktier i företaget.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1968, dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1968 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1968 eller tidigare år.

b) antaga följande

Förslag

till

Förordning om rätt till utjämning i vissa fall av statlig inkomstskatt i samband med inkomststegring eller inkomstminskning

Härigenom förordnas som följer.

1 §.

Fysisk person, oskift dödsbo eller familjestiftelse må, under de förutsättningar och på det sätt nedan i nämnda förordning sägs, erhålla utjämning av statlig inkomstskatt i samband med inkomststegring eller inkomstminskning.

2 §.

Uppgår den till statlig inkomstskatt beskattningsbara inkomsten för i 1 § omförd skattskyldig till belopp, som med minst 10 000 kronor överstiger eller understiger den skattskyldiges motsvarande inkomst under det nästföregående beskattningsåret (jämförelseåret), skall utjämningen av skatten verkställas sålunda att den skatt, som den skattskyldige har att jämlikt förordningen om statlig inkomstskatt erlägga, nedsättes till sådant belopp, att den sammanlagda statliga inkomstskatten för det ifrågavarande beskattningsåret och för jämförelseåret blir lika stor som summan av den skatt, som han haft att erlägga för nämnda båda år, därest den sammanlagda beskattningsbara inkomsten för dessa år med lika delar belöpt på vardera av åren.

Vid tillämpningen av bestämmelsen i första stycket skall beräkning av skatt ske efter det procenttal av grundbeloppet för statlig inkomstskatt, som jämlikt 12 § förordningen om statlig inkomstskatt skall tillämpas för slutlig skatt på grund av taxeringen för beskattningsåret.

(Se vidare anvisningarna.)

3 §.

Finnes vid jämförelse som i 2 § sägs mellan de beskattningsbara inkomsterna merinkomsten eller inkomstminskningen uppgå till lägre belopp än 10 000 kronor, skall den statliga inkomstskatten för beskattningsåret eller för jämförelseåret likväl icke utgå med högre belopp, än som skolat beräknas, därest merinkomsten eller inkomstminskningen uppgått till 10 000 kronor.

4 §.

Oaktat vad i 2 och 3 §§ stadgas, må dock skatteutjämning, som där sägs, ej ske med mindre denna föranleder att skatten beräknas till ett minst 50 kronor lägre belopp än enligt förordningen om statlig inkomstskatt.

5 §.

I fråga om äkta makar, vilka för beskattningsåret icke taxerats såsom av varandra oberoende skattskyldiga, gäller att frågan, huruvida i 2 § angiven lägsta merinkomst eller inkomstminskning föreligger, skall bedömas på grundval av sammanlagda beloppet av makarnas beskattningsbara inkomster enligt taxeringarna för nämnda år och för jämförelseåret. Jämväl vid tillämpning av 3 § gäller, att hänsyn tages till sammanlagda beloppet av statlig inkomstskatt, som belöper på makarna vid skatteberäkning enligt i 2 § angiven grund. Den efter utjämningen reducerade skatten fördelas å makarna efter förhållandet mellan deras beskattningsbara inkomster enligt taxeringen för beskattningsåret.

Hava makarna samtaxerats vid taxeringen för jämförelseåret men icke för beskattningsåret, skola förutsättningarna för skatteutjämning jämlikt 2 och 3 §§ bedömas för vardera maken för sig.

(Se vidare anvisningarna.)

6 §.

Har skattskyldig avlidit under beskattningsåret, skall med avseende å rätt till skatteutjämning, som i denna förordning avses, oskift dödsbo efter honom äga samma rätt, som eljest skulle hava tillkommit den skattskyldige. Var den skattskyldige under beskattningsåret gift och skola dödsboet och den efterlevande maken jämlikt gällande bestämmelser samtaxeras, skall vad i 5 § sägs äga motsvarande tillämpning.

7 §.

Ingår i den beskattningsbara inkomsten enligt taxeringen för beskattningsåret ackumulerad inkomst och har av den skattskyldige framställt yrkande om tillämpning av förordningen angående beräkning av statlig

inkomstskatt för ackumulerad inkomst vunnit bifall, må skatteutjämning enligt förevarande förordning ej medgivas för skatt, som i anledning av samma taxering påföres. Var den skattskyldige gift och skall andra maken med honom samtaxeras för inkomst under beskattningsåret, äger i fall som nyss sagts ej heller den maken erhålla skatteutjämning.

Därest i den beskattningsbara inkomsten enligt taxeringen för jämförelseåret ingått ackumulerad inkomst och om i anledning därav särskild skatteberäkning skett enligt förordningen angående beräkning av statlig inkomstskatt för ackumulerad inkomst, skall vid den nu ifrågakvarande skatteutjämningsen så anses som om den beskattningsbara inkomsten uppgått till det belopp, vilket legat till grund för skatteberäkningen enligt nämnda förordning, respektive som om skatten beräknats å sistnämnda belopp enligt förordningen om statlig inkomstskatt.

(Se vidare anvisningarna.)

8 §.

Rätt till skatteutjämning enligt denna förordning föreligger endast för sådan i 1 § omfördäld skattskyldig, som på grund av vad i 22 § 1 mom. 1)—3) taxeringsförordningen sägs varit skyldig att utan anmaning avlämna självdeklaration till ledning för sin taxering för inkomst under jämförelseåret eller något av de två närmast föregående beskattningsåren, därvid vad i tredje och sjätte styckena sagda moment stadgas angående äkta makar och oskift dödsbo skall äga motsvarande tillämpning. Tillika skall gälla att deklarasstyldigheten fullgjorts under iakttagande av de härför i taxeringsförordningen lämnade föreskrifterna.

Oaktat vad i föregående stycke sägs, må skatteutjämning åtnjutas av äkta make, därest beträffande den andra maken ovan angivna förutsättningar äro för handen; jämför 5 §.

9 §.

Skattskyldig, som önskar erhålla skatteutjämning enligt denna förordning, har att därom göra ansökan hos prövningsnämnden i det län, där den skattskyldige skall taxeras till statlig inkomstskatt för inkomsten under beskattningsåret.

Ansökan ingives eller insändes till prövningsnämndens kansli och skall, med undantag för fall varom i 13 § sägs, vara till kansliet inkommen före utgången av april månad året efter taxeringsåret.

10 §.

Bifalles ansökning, varom i 9 § förmäles, skall länsstyrelsen — därest beslutet icke kan iakttagas vid påföringen av slutlig skatt enligt taxeringen,

varom fråga är — meddela förordnande om avkortning, eller, där restitution skall ske, tillställa den skattskyldige honom tillkommande belopp över postgiro.

Å restituerat belopp utgår icke ränta.

11 §.

Kan ansökan om skatteutjämning enligt denna förordning icke av prövningsnämnd upptagas till avgörande, emedan den skattskyldiges taxering för jämförelseåret icke vunnit laga kraft, skall prövningsnämnden genom särskilt beslut förklara ansökningen vilande. Det ankommer därefter på den skattskyldige att, sedan ifrågavarande taxering vunnit laga kraft, till prövningsnämnden inkomma med framställning om ansökningens upptagande till förnyad behandling. Sådan framställning skall göras inom ett år från det slutligt beslut eller utslag meddelades i taxeringsfrågan.

12 §.

Har skatteutjämning enligt denna förordning skett, men ändras den beskattningsbara inkomst, varå den utjämnade skatten beräknats, genom beslut av prövningsnämnd eller utslag av kammarrätten eller Kungl. Maj:t eller åsättes den skattskyldige genom sådant beslut eller utslag eftertaxering till statlig inkomstskatt så att grunderna för skatteutjämningen eller förutsättningarna för rätten att komma i åtnjutande därav ändras, skall prövningsnämnden vidtaga den ändring av skatteutjämningen vartill förhållandena kunna föranleda.

13 §.

Föreligga förutsättningar för skatteutjämning enligt denna förordning först efter meddelandet av sådant beslut av prövningsnämnd eller utslag av kammarrätten eller Kungl. Maj:t, som i 12 § sägs, eller har den beräknade merinkomsten eller inkomstminskningen ökat till följd av sådant beslut eller utslag, äger den skattskyldige inkomma med ansökning enligt 9 § inom ett år från det ifrågavarande beslut eller utslag meddelades.

Äger skattskyldig enligt 9 § taxeringsförordningen i särskild ordning anföra besvär hos prövningsnämnd, må han tillika inom där angiven tid inkomma med ansökning enligt 9 §.

14 §.

Beträffande underrättelse om beslut av prövningsnämnd enligt denna förordning ävensom beträffande rätt att föra talan över dylikt beslut skola de i taxeringsförordningen givna bestämmelserna i fråga om taxering för

inkomst äga motsvarande tillämpning; dock att besvär över prövningsnämnds beslut att förklara ansökningen vilande enligt 11 § icke må föras.

Konungen äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Anvisningar

till 2 §.

Till ledning för skatteberäkningen anföres följande *exempel*:

Beskattningsbar inkomst för jämförelseåret	10 000 kronor
Beskattningsbar inkomst för beskattningsåret	20 100 kronor
Sammanlagd beskattningsbar inkomst	<u>30 100 kronor</u>

Efter utjämning fördelad beskattningsbar inkomst (delbeloppen avjämnas till närmaste hundratal kronor så att summan av delbeloppen motsvarar den sammanlagda beskattningsbara inkomsten):

för jämförelseåret	15 000 kronor
för beskattningsåret	15 100 kronor
	<u>30 100 kronor</u>

Skatt å fördelad inkomst enligt grunderna vid taxeringen för det beskattningsår varunder merinkomst uppkommit antages utgåra:

å 15 000 kronor	1 800 kronor
å 15 100 kronor	1 820 kronor
	<u>3 620 kronor</u>

Avgår skatt å 10 000 kronor enligt samma grunder

Skatt att erlägga enligt taxering för beskattningsåret

2 620 kronor

Det anmärkes, att — för att skatteutjämning enligt denna förordning för den i exemplet avsedda skattskyldige må äga rum jämväl vid taxering för nästföljande år — den beskattningsbara inkomsten enligt sistnämnda års taxering skall uppgå till lägst 30 100 kronor, dvs. med minst 10 000 kronor överstiga den tidigare beskattningsbara inkomsten, 20 100 kronor.

till 5 §.

Av 5 § första stycket framgår, att beträffande äkta makar som för beskattningsåret samtaxerats prövning av förutsättningarna för skatteutjämning skall — oberoende av om makarna samtaxerats för jämförelseåret eller ej — ske sålunda att makarnas beskattningsbara inkomster för å ena sidan beskattningsåret och å andra sidan jämförelseåret sammanräknas och jämföras. Om en av makarna vid taxeringen för ettdera av de båda åren eller

den ene av makarna vid taxeringen för det ena året och den andre vid taxeringen för det andra året icke åsatts beskattningsbar inkomst, skall därvid anses som om beskattningsbar inkomst åsatts den maken till belopp av noll kronor. Har vid taxeringen för beskattningsåret blott en av makarna påförts beskattningsbar inkomst, tillgodoföres den maken hela den skattelindring som föranledes av skatteutjämningen.

Vad i 5 § första stycket sägs är tillämpligt även å makar som ingått äktenskap under jämförelseåret.

Det erinras, att skatteutjämning för äkta makar icke ifrågakommer med mindre åtminstone en av dem varit skyldig avge självdeklaration för inkomst under jämförelseåret eller något av de två närmast föregående beskattningsåren och tillika iakttagit denna skyldighet (jämför 8 §).

till 7 §.

Innebörden av 7 § andra stycket belyses av följande exempel.

En skattskyldigs beskattningsbara inkomst enligt taxeringen för jämförelseåret har uppgått till 40 000 kronor. I inkomsten under jämförelseåret har emellertid ingått ackumulerad inkomst till belopp av 30 000 kronor, hänförlig till jämförelseåret och ytterligare två år. Skatteberäkning för ackumulerad inkomst har skett. Vid tillämpningen av förevarande förordning anses den skattskyldiges beskattningsbara inkomst för jämförelseåret ha utgjort 20 000 kronor.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1968. Förordningen skall dock icke äga tillämpning i avseende å skatteberäkning i anledning av 1967 års eller tidigare års taxering eller på föranledande av eftertaxering för år 1967 eller tidigare år.

c) i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att skyndsamt utredning måtte företagas om möjligheterna till en fullständig resultatutjämning, varvid i första hand bör prövas frågan om resultatutjämning genom den s. k. kon-tometoden, samt att förslag i detta syfte snarast förelägges riksdagen;

2) de likalydande motionerna I: 226 av herr *Svenungsson* och fru *Hultell* samt II: 280 av herr *Carlshamre*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till regeringen anhålla om skyndsamt förslag dels angående möjlighet för våra fiskare att göra avsättning till resultatutjämningsfond, dels — med beaktande av fiskarnas speciella arbets- och inkomstförhållanden — tillförsäkra dem bättre skatteavdrag vid yrkesutövningen;

3) de likalydande motionerna I: 574 av herrar *Johan Olsson* och *Mattsson* samt II: 698 av herrar *Andersson* i Örebro och *Jönsson* i Ingemarsgården, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla

om översyn av nuvarande bestämmelser med begränsad resultatutjämnande effekt samt om utredning syftande till förslag om en mera generellt användbar kontometod, som samtidigt kan medföra större likhet i behandlingen av skattskyldiga;

4) de likalydande motionerna I: 575 av herr *Harald Pettersson* och II: 715 av herr *Josefson* i Arrie *m. fl.*, vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt utredning av frågan om införande av rätt till resultatutjämnning vid beskattningen genom kontometoden i enlighet med motionernas syfte; ävensom

5) de likalydande motionerna I: 584 av herr *Stefanson m. fl.* och II: 726 av herr *Nordgren*, vari hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om en skyndsamt utredning i syfte att så ändra beskattningsreglerna i fråga om beräkning av inkomst av annan fastighet (hyresfastighet) att avdrag får göras med visst belopp för avsättningar avsedda för framtida reparationsbehov.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 574, I: 584, II: 134, II: 280 och II: 715.

Förordningen om förlustutjämnning

Gällande rätt

Genom förordningen den 8 april 1960 (nr 63) infördes i skattelagstiftningen rätt till förlustutjämnning vid taxering för inkomst. Enligt förordningen får en skattskyldig, om hans verksamhet ett år lämnat underskott som inte kan skattemässigt avräknas mot överskott av annan förvärvskälla samma år, utnyttja underskottet såsom förlustavdrag senare. Detta kan ske när som helst vid taxering för de följande sex åren. Som förlust räknas ej blott underskott i egentlig mening utan även andra allmänna avdrag, som skattemässigt inte kunnat utnyttjas. Det kräves för att förlustavdrag skall medges att förlusten uppkommit under ett år, då den skattskyldige varit skyldig deklarerera, samt att deklARATIONSSKYLDIGHETEN också fullgjorts. Uppgår förlusten under förluståret inte till 1 000 kronor, får densamma inte utnyttjas som förlustavdrag. Förlustavdragets belopp fastställs ej förrän yrkande om dess utnyttjande vid senare taxering framställts av den skattskyldige.

Om ett aktiebolag eller en ekonomisk förening övergår i andra händer genom att aktierna i bolaget eller andelarna i föreningen byter ägare, påverkar detta i princip inte aktiebolagets eller den ekonomiska föreningens rätt till utjämnning av förluster, som uppkommit före överlåtelsen i fråga,

mot vinster efter densamma, eftersom rättigheten tillkommer den juridiska personen som sådan. Emellertid har i förordningen intagits vissa särbestämmelser i syfte att förhindra missbruk. Dessa regler tar främst sikte på fåmans(familje)bolag och avser att förhindra att företag — utan andra »värden» än en skattemässig rätt till förlustavdrag — börjar gå i handeln. För att fåmansbolag skall erhålla rätt till förlustutjämnning förutsättes, att ägarförhållandena i bolaget i det väsentliga är desamma vid förlusttillfället och då förlusten skall utnyttjas. Detta krav är enligt förordningen uppfyllt om aktierna i bolaget eller andelarna i föreningen då avdraget yrkas — direkt eller indirekt — helt eller så gott som helt äges av samma personer, som ägde aktierna eller andelarna när förlusten uppkom, eller av någon eller några som på grund av arv, testamente eller bodelning trätt i nämnda personers ställe. Liknande inskränkning gäller för det fall, då efter fusion moderbolag skall utnyttja förlust, som dotterbolaget haft före fusionen.

Motionerna

I *motionerna I: 98* och *II: 134* framställes yrkande om vissa ändringar i förordningen om rätt till förlustutjämnning vid taxering för inkomst. I fråga om rätt att utnyttja förlust i familjebolag framhåller motionärerna att de nyss återgivna bestämmelserna kan leda till obilliga resultat. I ett sådant fall då t.ex. änka och barn efter en hälftendelägare i ett familjebolag saknar ekonomiska möjligheter att behålla aktierna och därför överlåter dem till den andre hälftendelägaren, kommer denne enligt de nu gällande reglerna att helt förlora sin rätt till avdrag för förlust, som uppkommit innan han övertog de efterlevandes aktier. Motionärerna förordar därför att rätt till förlustutjämnning skall kvarstå, om den som övertagit aktierna på grund av arv, testamente eller bodelning överlåter dessa till tidigare ägare av aktier i företaget. Vidare framhåller motionärerna att som villkor för rätt till förlustutjämnning bör gälla att deklarationsskyldighet förelegat under förluståret eller under något av de två närmast föregående beskattningsåren.

Frågans tidigare behandling

Motionsyrkanden av enahanda beskaffenhet har alltsedan 1960 årligen varit föremål för bevillningsutskottets prövning. I sitt av riksdagen godkända betänkande nr 18 år 1966 framhöll utskottet att befogade invändningar knappast kunde riktas mot den i förlustutjämningsförordningen intagna begränsningsregeln att deklarationsskyldighet skall ha förelegat för förluståret. Utskottet anslöt sig därvid till den av 1957 års skatteutredning uttalade uppfattningen att det i huvudsak endast var hänsynen till sådana skattskyldiga, som drev verklig förvärvsverksamhet eller hade en mer bestående inkomstkälla av större omfattning, som motiverade en rätt

till förlustöverföring och att därför en villkorslös rätt till förlustavdrag inte borde medges. Det var emellertid enligt utskottets mening angeläget att möjligheten till förlustutjämning inte onödigtvis missbrukades. Det kunde givetvis förekomma fall då begränsningsregeln ledde till mindre tillfredsställande resultat från rättvisesynpunkt. Emellertid torde det i praktiken mera sällan förekomma att skattskyldig, som utövade verklig förvärvsverksamhet, gick förlustig rätten till avdrag.

I fråga om de spärregler som gäller i fråga om fåmansbolagen instämde utskottet i 1957 års skatteutrednings uttalande, att vissa inskränkningar var ofrånkomliga. Eftersom ett bolags eller en förenings förlust från skattesynpunkt representerade en tillgång, förelåg risk för att den avveckling av ett företag, som normalt borde följa av det dåliga resultatet av verksamheten, inte skulle komma till stånd. I stället kunde befaras att likvidations- eller konkursmässiga företag började gå i handeln som någon form av avskrivningsobjekt. Utskottet återopade också att en rätt till förlustavdrag kunde framstå som rimlig också i andra fall än då aktier bytte ägare genom arv, testamente eller bodelning. Om man ville ha betryggande garantier mot missbruk, var det emellertid enligt utskottets mening inte möjligt att tillgodose dessa andra fall med generella föreskrifter av den art som motionärerna önskade. Ett genomförande av motionärernas förslag skulle också vara ägnat att komplicera lagstiftningen.

Progressionsutjämning

1957 års skatteutredning

1957 års skatteutredning, vars förslag låg till grund för lagstiftningen om förlustutjämning, framlade i sitt betänkande (SOU 1958: 35) jämväl förslag till förordning om rätt till utjämning av statlig inkomstskatt å merinkomst i vissa fall. Förslaget blev i denna del inte föremål för lagstiftningsåtgärder.

Sammanfattningsvis innebar utredningens förslag till progressionsutjämning följande.

Fysisk person ägde påkalla progressionsutjämning, om den beskattningsbara inkomsten med minst 12 000 kronor översteg nästföregående års motsvarande inkomst. En jämförelse skulle sålunda göras allenast mellan två på varandra följande år.

Förelåg förutsättningar för utjämning, skedde denna sålunda att skatten för det andra året, då inkomstökning förelåg, i erforderlig omfattning jämkades nedåt.

Uppgick inkomstökningen till ett något lägre belopp än det föreskrivna minimibeloppet 12 000 kronor, skulle det kunna inträffa att en lägre in-

komst gav en högre skatt. Då en sådan konsekvens enligt utredningen måste förhindras, kunde enligt förslaget skatteomräkning jämväl i detta fall ske, nämligen som om inkomstökningen likväl uppgått till minimibeloppet 12 000 kronor.

Om progressionsutjämningen ej gav större effekt än en skattereduktion understigande 50 kronor, förföll rätten till utjämning.

Beträffande äkta makar föreslogs regler av innebörd att hänsyn togs till sammanlagda beloppet av makarnas beskattningsbara inkomster. Detta medförde bl. a. en viss skattelindring första året för nygifta, som ingick äktenskap i samband med att en av makarna fick ökad inkomst eller båda började förvärvsarbete.

En förutsättning för skatteutjämning var att den skattskyldige även under jämförelseåret haft sådan inkomst att han varit deklarationsskyldig.

Motionerna

Motionärerna i *motionerna I: 98* och *II: 134* framhåller att genomförandet av en progressionsutjämning är motiverat och synnerligen önskvärt. Motionärerna förordar därför att utredningens förslag genomföres, dock med vissa ändringar. Rätten till utjämning bör således förefinnas även vid fallande inkomst. Vad deklarationsskyldigheten angår bör det räcka med att sådan förelegat antingen för jämförelseåret eller för något av de två beskattningsåren dessförinnan. Starka skäl talar också för en sänkning från 12 000 till 10 000 kronor av det minimibelopp, som enligt utredningen bör krävas såsom skillnad mellan två års inkomster för att utjämning skall få ske.

Frågans tidigare behandling

Yrkanden om införande av 1957 års skatteutrednings förslag till förordning om rätt till utjämning av statlig inkomstskatt å merinkomst i vissa fall — med de jämkningar som förut nämnts — behandlades av riksdagen åren 1960—1966 men avvisades vid samtliga tillfällen.

Bevillningsutskottet avstyrkte år 1966 (bet. nr 18) nu förevarande yrkande under åberopande av att särskild hänsyn borde tas till de invändningar av principiell natur, som under remissbehandlingen riktats mot införande av progressionsutjämning i beskattningssystemet och att spørsmålet om åstadkommande av en progressionsutjämning borde betraktas som en fråga på längre sikt. De mest iögonenfallande verkningarna av progressionen vid den statliga inkomstbeskattningen fick anses undanröjda genom lagstiftningen om beskattning av ackumulerad inkomst, om taxering för inkomst av medel som insatts på skogskonto och om förlustutjämning samt genom schabloniseringen av kommunalskatteavdraget.

Allmän öppen resultatutjämnning, m. m.*Gällande rätt*

Svensk skattelagstiftning medger inte möjlighet till allmän öppen resultatutjämnning mellan olika beskattningsår. Inte heller medger den inkomstutjämnning mellan olika beskattningsår genom skattefri avsättning av medel för framtida reparationer. Frågan om en öppen resultatutjämnning med tillämpning av en kontometod prövades av 1957 års skatteutredning men avvisades under hänvisning främst till de stats- och kommunfinansiella verkningar en sådan anordning — åtminstone på kortare sikt — skulle medföra. Utredningen underströk även den begränsning i kontometoden, som ligger däri att den endast kan bli av värde för den, som från början har så goda vinstförhållanden att han äger möjlighet att göra de för framtida utjämnning erforderliga avsättningarna — och också gör dem. Även andra skäl talade enligt utredningens mening mot införande av en kontometod. Det var sålunda förenat med avsevärda svårigheter att finna en rationell grund för såväl maximeringen av den årliga avsättningen som den sammanlagda storleken av de avsatta beloppen. Vidare måste kontometoden antagas ge upphov till ett så stort antal konton, att därigenom myndigheternas kontrollmöjligheter i hög grad försvårades.

Motionerna

Enligt *motionerna I: 98* och *II: 134* bör en utredning igångsättas av frågan om en allmän öppen resultatutjämnning genom den s. k. kontometoden. Möjligheten att genom kontoavsättning utjämna inkomster mellan olika beskattningsår skulle enligt motionärernas mening kunna få en sparfrämjande verkan.

I *motionerna I: 226* och *II: 280* framhålles att det — för att bevara och stärka vårt fiskes ställning och konkurrenskraft, sätta yrkesutövarna i stånd att vidmakthålla och förnya tonnage och utrustning och därmed trygga själva basen för nyrekrytering och fortsatt fiske — i dagens läge är ofrånkomligt, att samhället ger möjlighet till skattemässig resultatutjämnning, i likhet med vad andra rörelseidkare åtnjuter. I exempelvis Norge betraktas en sådan ordning numera som något självklart.

Norska fiskare åtnjuter säravdrag med 12 procent på den skattepliktiga inkomsten, förutsatt att de fiskat minst 15 veckor till havs — avdraget maximerat till 3 000 kronor. De har vidare möjlighet att under år med goda inkomster skattefritt avsätta till en driftfond 20 procent för senare förvärv — under inkomstmagra år — av båt, redskap och andra förnödenheter för fisket. Till yttermera visso har de lindrigare progressiv beskattning, med möjlighet till tredelning av merinkomsten vid beräkning av statskatten. Danska fiskare åtnjuter också icke oväsentliga skatteförmåner,

exempelvis proviant- och sjöklädersavdrag plus ett speciellt avdrag på 1 000 kronor, därav hälften för icke familjeförsörjare. Fiskarorganisationerna hyser gott hopp om att i den politiska instansen också kunna utverka ungefär motsvarande möjlighet till fondavsättning som redan tillämpas i Norge.

Beaktande i sammanhanget förtjänar också det förhållandet, att en i flera avseenden så likvärdig grupp som vårt sjöfolk kompenseras genom skattelättnader — fullt i sin ordning givetvis — för att sjömännen i så stor utsträckning nödgas avstå från de fördelar i land, som välfärdssamhället erbjuder övriga skattebetalare. Fiskarna tillbringar ju också sin huvudsakliga tid till sjöss eller i främmande hamn och förtjänar i fullt ut samma utsträckning enahanda skatteregler.

Motionärerna i *motionerna I: 574* och *II: 698* framhåller att kontometoder av olika slag spelar en central roll i diskussionen om resultatutjämning mellan olika beskattningsår. Det är angeläget, att en utredning tillsätts för att undersöka möjligheterna till resultatutjämning med kontometoden som grund. Man kan här tänka sig införande av t. ex. självfinansieringskonton för företagare, som i dag saknar möjligheter till resultatutjämning. På samma sätt bör reparationskonton övervägas för ägare av hyresfastigheter. Kontometoden borde ges en sådan utformning, att den blev användbar under en mängd olika förutsättningar.

Tidigare utredningar har avvisat kontometoden på grund av det skattebortfall som ett införande skulle innebära. Enligt motionärernas uppfattning bör en sådan reform kunna genomföras successivt, och vidare bör tiden för skattefri avsättning begränsas. Därigenom skulle dessa nackdelar sannolikt kunna undvikas i ganska stor utsträckning. Dessutom skulle kontometoden medverka till ett ökat sparande och minska den improduktiva lagerhållning som nu finns på grund av skattebestämmelsernas utformning.

Till stöd för utredningsyrkandet i *motionerna I: 575* och *II: 715* anföres att rätt till en mera allmän resultatutjämning genom kontometoden skulle få betydelse främst för rörelseidkare, jordbrukare och fastighetsägare. Om den skattskyldige själv får bestämma när han skall göra avsättning respektive göra uttag, kan kontometoden användas i både inkomstutjämnande och förlustutjämnande syfte. En betydande sparstimulans kunde uppnås genom att företagarna skulle undvika ej nödvändiga avdragsgilla kostnader och anskaffning av avskrivningsobjekt, varmed rörelsen ofta torde belastas till följd av beskattningens nuvarande utformning. För jordbrukets vidkommande torde kontometoden ordna en utjämning mellan goda och dåliga skördeår, vilken på ett utmärkt sätt skulle komplettera skörde-skade-

skyddet. Genom kontometoden skulle fysiska personer också kunna få en motsvarighet till investeringsfonderna.

Enligt motionärernas mening bör det vara möjligt att inom en snar framtid fatta beslut om införande av kontometoden för en mera allmän resultatutjämnning. Det lämpligaste synes vara att den arbetande företagsskatteutredningen anmodas att skyndsamt pröva frågan.

I *motionerna I: 584* och *II: 726* framhålles att underhålls- och reparationskostnaderna för en fastighet varierar mycket starkt mellan olika år. De är i allmänhet relativt låga under de första åren efter byggnadens tillkomst för att därefter successivt stiga. Det beräknas att de efter 7—10 år uppnår ett maximalt belopp, som är högre än det i den årliga hyreskalkylen beräknade reparationsbehovet. Sedan reparationsbehovet tillgodosetts upprepas denna variation under större delen av fastighetens livslängd.

Följden av dessa variationer i reparations- och underhållskostnader blir att en förlust uppstår på fastigheten under de år då större reparationer måste göras, under det att vinsten blir förhållandevis hög under de år då reparationsbehovet är ringa. Enär skattereglerna inte tillåter skattefri avsättning till reparationsfond för fastigheten utan hela vinsten beskattas stimulerar detta inte till årliga avsättningar för reparationer och underhåll.

Detta medför att likvida medel kan komma att saknas de år då de uppdämnda reparationsbehoven sätter in. Om enskilda fastighetsägare beredes möjlighet att göra skattefria avsättningar för framtida reparationskostnader med den del av hyran, som enligt hyreskalkylen avses härför (för nybyggda fastigheter är denna beräknad till 0,70 % av byggnadskostnaderna) skulle detta stimulera fastighetsägaren att bygga upp en ekonomisk underhålls- och reparationsberedskap. Detta skulle i första hand komma hyresgästerna till godo.

Reglerna för en sådan avsättning borde utformas på det sättet, att fondavsättningarna vore bundna vid fastigheten som sådan för att därigenom säkerställa att de avsatta reparationsmedlen endast kommer resp. fastighet till godo.

Motionärerna erinrar även om att de s. k. allmännyttiga bostadsföretagen vid sin beskattning har en särskild schablonregel för beräkning av inkomst av hyresfastigheter. Sålunda beräknas för dessa företag såsom inkomst av fastighet endast ett belopp motsvarande tre procent av fastighetens taxeringsvärde, varifrån avdrag medges för ränta å lånat, i fastigheten nedlagt kapital samt för tomträttsavgäld. Dylika företag har därför möjligheter att under år med låga reparationsbehov skattefritt fondera den del av hyran som är avsedd för framtida reparationer och underhåll. Därigenom har dessa företag bättre möjligheter att möta bostadskonsumentens krav på ett gott underhåll av såväl lägenheten som hela fastigheten.

Skattelagstiftningen bör även i detta avseende behandla skilda företagsformer lika. Skattereglerna för avsättningsmedel för finansiering av reparationer och underhåll av fastighet bör vara desamma oavsett vem som äger fastigheten.

Frågornas tidigare behandling

Motionsyrkanden om en allmän öppen resultatutjämnning har avvisats av riksdagen åren 1960—1966. I sitt betänkande nr 18/1966 hänvisade utskottet till de invändningar mot en sådan resultatutjämnning, som framförts av 1957 års skatteutredning, och framhöll för egen del att frågan borde prövas i samband med prövningen av företagsbeskattningen i dess helhet.

Även frågan om skattefri avsättning av medel för framtida reparationer har tidigare prövats av riksdagen. I sitt förenämnde betänkande nr 18/1966 avstyrkte utskottet motionsyrkande av samma innebörd som i motionerna I: 584 och II: 726, därvid utskottet framhöll att frågan var föremål för uppmärksamhet inom bostadspolitiska kommittén. Denna väntades under år 1966 framlägga förslag om rätt för ägare av hyresfastighet att inom ett av bostadsstyrelsen fastställt finansieringssystem göra avsättningar till särskilt konto avsett för framtida reparationer. Motionsyrkandet skulle därmed i viss mån vara tillgodosett.

Utskottets yttrande

Förevarande motioner syftar till att utjämna verkningarna av progressionen vid den statliga inkomstskatten.

Ändringar i förordningen om förlustutjämnning

För att förlustavdrag skall kunna medges fordras enligt förordningen om rätt till förlustutjämnning att deklarationsskyldighet skall ha förelegat för förluståret.

I motionerna I: 98 och II: 134 anser motionärerna att som villkor för rätt till förlustavdrag bör gälla, att deklarationsskyldighet förelegat för förluståret eller för något av de två närmast föregående beskattningsåren. Den nuvarande utformningen av begränsningsregeln är enligt motionärernas mening onödigt rigorös och ägnad att medföra vissa orättvisor.

Som förlust räknas enligt förordningen om rätt till förlustutjämnning inte endast underskott i förvärvskälla utan även med visst undantag allmänna avdrag, som skattemässigt inte kunnat utnyttjas vid tidigare taxering. Ett förlustavdrag kan således komma att bestå uteslutande av andra outnyttjade allmänna avdrag än underskott å förvärvskälla. 1957 års skatteutredning, vars betänkande SOU 1958: 35 låg till grund för införandet av förlustutjämningsförordningen, framhöll, att sådana outnyttjade allmänna

avdrag kunde göras gällande även av skattskyldiga utan egentlig förvärvsverksamhet men med en minimal inkomst av något slag, t. ex. en obetydlig ränteinkomst. Detta syntes mindre tillfredsställande, då det enligt utredningens mening endast var hänsynen till sådana skattskyldiga, som drev verklig förvärvsverksamhet eller hade en mer bestående inkomstkälla av större omfattning, som motiverade en rätt till förlustutjämning. Utredningen avstod emellertid från att utforma en lagstiftning med sådant innehåll med hänsyn till att den var ägnad att medföra betydande rättsosäkerhet med åtföljande taxeringstvister. Å andra sidan kunde förlustavdrag inte medges villkorslöst. Enkelheten i rättstillämpningen fordrade att avdragsrätten anknöts till något lätt konstaterbart faktum. Ett sådant var enligt utredningens mening deklara-tions-skyldigheten.

Mot syftet med den angivna begränsningsregeln anser utskottet befogade invändningar knappast kunna riktas. Det är rimligt att i princip endast sådana underskott, som uppkommit efter det den skattskyldige inträtt i förvärvslivet, beaktas genom förlustavdrag. Som utskottet tidigare flera gånger framhållit kan det i praktiken knappast tänkas förekomma i nämnvärd omfattning att skattskyldiga, som utövar verklig förvärvsverksamhet, genom begränsningsregeln går miste om rätten till avdrag. Med det anförda avstyrker utskottet bifall till motionerna I: 98 och II: 134 i denna del.

I förordningen om rätt till förlustutjämning har intagits en särbestäm-melse i fråga om fåmansbolagen, innebärande att för rätt till förlustutjämning kräves att ägarförhållandena i företaget är i det väsentliga desamma vid förlusttillfället som då förlusten skall utnyttjas. Detta krav anses uppfyllt om aktierna i bolaget eller andelarna i föreningen då avdraget yrkas helt eller så gott som helt ägs av samma personer, som ägde aktierna eller andelarna när förlusten uppkom, eller av någon eller några som på grund av arv, testamente eller bodelning trätt i dessa personers ställe.

I motionerna I: 98 och II: 134 yrkas sådana ändringar i förordningen, att i fråga om fåmansbolag hinder för förlustavdrag inte skall möta, om skiljaktighet i ägarförhållandena betingas av att aktier, som övergått till annan på grund av arv, testamente eller bodelning, överförs på tidigare ägare av aktier i bolaget.

Även detta yrkande har av riksdagen behandlats upprepade gånger men alltid avvisats. I sitt betänkande nr 18/1966 instämde utskottet i 1957 års skatteutrednings uttalande att vissa inskränkningar i rätten till förlustavdrag var ofrånkomliga. Eftersom en förlust i ett företag från skatterättslig synpunkt utgjorde en tillgång, förelåg risk för att den avveckling av företaget, som på grund av det dåliga resultatet normalt bort följa, inte skulle äga rum. I görligaste mån borde förhindras att likvidations- eller konkursmässiga företag började gå i handeln som någon form av avskrivningsobjekt. Utskottet var medvetet om att det även i andra än de i förordningen särskilt

angivna fallen kunde förekomma att en rätt till förlustutjämning i och för sig skulle kunna framstå som rimlig, men för att undvika riskerna för missbruk var det enligt utskottets mening inte möjligt att införa regler av den art motionärerna åsyftade. Ett genomförande av motionärernas förslag skulle dessutom ytterligare komplicera lagstiftningen.

I de nu förevarande motionerna har inte anförts något som bör föranleda ändring i detta ståndpunktstagande. Med det anförda avstyrker utskottet motionerna I: 98 och II: 134 i nu berörda del.

Progressionsutjämning

I sistnämnda motioner har även yrkats att 1957 års skatteutrednings förslag till förordning om rätt till utjämning av statlig inkomstskatt å merinkomst i vissa fall måtte — med vissa ändringar — antagas av riksdagen.

Frågan om införande av progressionsutjämning har, som framgår av den inledningsvis lämnade redogörelsen, upprepade gånger avvisats av riksdagen. Utskottet har vid sin prövning av denna fråga hänvisat till de invändningar av principiell art som vid remissbehandlingen riktades mot skatteutredningens förslag till progressionsutjämning och för sin del ansett att spörsmålet om åstadkommande av en sådan utjämning bör betraktas som en fråga på längre sikt. Utskottet har vidare framhållit att det från skatteförmåge- och rättvisesynpunkt torde vara förenat med stora svårigheter att genom en generellt verkande lagstiftning åstadkomma skatteutjämning för skattskyldiga med inkomster som starkt varierar från år till år. De påtagligaste verkningarna av progressionen har utskottet ansett vara undanröjda genom lagstiftningen om ackumulerad inkomst, om taxering för inkomst av medel som insatts på skogskonto och om förlustutjämning samt genom införandet av det schabloniserade kommunalskatteavdraget.

Utskottet vidhåller sina tidigare uttalanden i frågan och avstyrker således bifall till motionerna I: 98 och II: 134 även i denna del.

Allmän öppen resultatutjämning

Utskottet behandlar härefter de motioner, i vilka framställts utrednings- och skrivelseyrkanden om en allmän öppen resultatutjämning.

I motionerna I: 98 och II: 134 samt I: 575 och II: 715 yrkas skyndsamt utredning om möjligheterna att införa resultatutjämning genom en kontometod. Motionerna I: 226 och II: 280 syftar till införande av regler av innebörd att fiskare skall kunna göra avsättning till resultatutjämningsfond medan i motionerna I: 574 och II: 698 begäres översyn av nuvarande bestämmelser med begränsad resultatutjämnande effekt och utredning om en mera generellt användbar kontometod. I motionerna I: 584 och II: 726 slutligen begäres utredning om rätt för ägare av hyresfastighet att göra fondavsättningar för framtida reparationskostnader.

Frågan om en allmän rätt till skatteutjämning genom kontoinsättningar

och uttag prövades ingående av 1957 års skatteutredning, som emellertid avstod från att framlägga förslag i ämnet. De invändningar utredningen hade att rikta mot en allmän öppen resultatutjämnning var i första hand av stats- och kommunfinansiell art, men utredningen underströk också svårigheterna att göra nödvändiga begränsningar i kontometodens tillämpningsområde och att finna en rationell grund för maximeringen av den årliga avsättningen och för den sammanlagda storleken av de avsatta beloppen. Enligt utredningens mening var metodens räckvidd begränsad så till vida, att den kunde bli av värde endast för dem som från början hade så goda vinstförhållanden att de ägde möjlighet att göra de för framtida utjämnning erforderliga avsättningarna.

Utskottet uttalade senast förra året i sitt av riksdagen godkända betänkande nr 18 att det inte minst från rättvisesynpunkt skulle vara till fördel om möjligheter öppnades till en vidsträcktare resultatutjämnning vid beskattningen men underströk samtidigt att ett system med öppna skattefria konto- eller fondavsättningar inte kunde genomföras utan en omprövning av gällande regler för inventarieavskrivning och varulagervärdering och av de möjligheter i övrigt till skattemässig konsolidering och förtäckt resultatutjämnning som skattelagstiftningen nu erbjuder. I de förevarande motionerna har inte anförts något skäl av beskaffenhet att böra föranleda ändrat ståndpunktstagande från utskottets sida.

Vad särskilt angår yrkandet i motionerna I: 584 och II: 726 om rätt för ägare av hyresfastighet att göra avdrag för avsättning till reparationsfond vill utskottet erinra om att bostadspolitiska kommittén i sitt betänkande »Bostadspolitiskt kreditlöd» (SOU 1966: 44) framhållit att det vid bevarad hyreskontroll kan vara motiverat att införa en möjlighet för vissa fastighetsägare att göra skattefria fondavsättningar för reparationsändamål.

Av prop. 1967: 100 angående riktlinjer för bostadspolitiken m. m. framgår att innevarande års riksdag kommer att föreläggas förslag till ny hyreslag, vilken vilar på principen om avtalsfrihet för parterna. Förslaget innebär sålunda att regleringen av hyrorna upphör och att hyran i första hand bestäms genom avtal mellan parterna. Av den berörda propositionen framgår vidare att de statliga bostadslånen i fortsättningen inte skall vara förenade med hyreskontroll.

Enligt utskottets mening kommer den i motionerna aktualiserade frågan i ett delvis annat läge vid ett slopande av hyresregleringen. Den friare prisbildningen på hyresmarknaden kan nämligen väntas utgöra ett kraftigt incitament till förbättringar av fastighetsunderhållet. Med hänsyn härtill anser utskottet sig böra avstyrka utredningsyrkandet i motionerna.

Gynnsammare avdragsregler för fiskare

I motionerna I: 226 och II: 280 framställs också ett utredningsyrkande angående förmånligare skatteavdrag för svenska yrkesfiskare. Motionä-

terna återoppar därvid, att dansk och norsk skatterätt innehåller gynnsammare bestämmelser för fiskare än den svenska.

Utskottet är inte berett att genom ändring av gällande beskattningsregler för en specialyrkeskategori införa särbestämmelser i fråga om värdering av naturaförmåner och beräkning av omkostnadsavdrag. En sådan reform skulle strida mot grundläggande principer vid beskattningen. I den mån en ändring av nu tillämpade normer för sådan värdering och beräkning anses påkallad bör detta åstadkommas genom av vederbörande myndigheter utfärdade anvisningar för tillämpning av lagstiftningen beträffande ifrågavarande skattskyldiga. Utskottet avstyrker således bifall till motionerna jämväl i denna del.

Utskottets hemställan

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) beträffande ändringar i förordningen om förlustutjämning

att de likalydande motionerna I: 98 av herr Mattsson m. fl. och II: 134 av herr Magnusson i Borås m. fl. i denna del icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

B) beträffande progressionsutjämning

att de likalydande motionerna I: 98 av herr Mattsson m. fl. och II: 134 av herr Magnusson i Borås m. fl. i denna del icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

C) beträffande allmän öppen resultatutjämning

att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 98 av herr Mattsson m. fl. och II: 134 av herr Magnusson i Borås m. fl. i denna del,

2) de likalydande motionerna I: 574 av herrar Johan Olsson och Mattsson samt II: 698 av herrar Andersson i Örebro och Jönsson i Ingemarsgården, ävensom

3) de likalydande motionerna I: 575 av herr Harald Pettersson och II: 715 av herr Josefson i Arrie m. fl., icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

D) beträffande rätt för fiskare att göra skattefri avsättning till resultatutjämningsfond

att de likalydande motionerna I: 226 av herr Svenungsson och fru Hultell samt II: 280 av herr Carlshamre i denna del icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd;

E) beträffande gynnsammare avdragsregler för fiskare

att de likalydande motionerna I: 226 av herr Svenungsson och fru Hultell samt II: 280 av herr Carlshamre i denna del icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd; ävensom

F) beträffande frågan om rätt till skattefri avsättning för framtida reparationsbehov

att de likalydande motionerna I: 584 av herr Stefanson m. fl. och II: 726 av herr Nordgren icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 11 april 1967

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, Yngve Nilsson*, Stefanson, Gösta Jacobsson, Hellebladh, Erik Filip Petersson*, Paul Jansson och Stadling; samt

från andra kammaren: herrar Magnusson i Borås, Brandt, Allard, Gustafson i Göteborg, Vigelsbo, Asp, Andersson i Essvik, Eriksson i Bäckmora, Kristenson och Öhvall.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservationer

Beträffande ändringar i förordningen om förlustutjämning

1) av herrar Yngve Nilsson, Stefanson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Magnusson i Borås, Gustafson i Göteborg, Vigelsbo, Eriksson i Bäckmora och Öhvall, vilka — under åberopande av innehållet i motionerna I: 98 och II: 134 — ansett, att utskottet under punkten A bort hemställa, att riksdagen, med bifall till de likalydande motionerna I: 98 av herr Mattsson m. fl. och II: 134 av herr Magnusson i Borås m. fl. i denna del, måtte antaga det vid motionerna fogade förslaget till förordning angående ändring av 2, 8 och 9 §§ förordningen den 8 april 1960 (nr 63) om rätt till förlustutjämning vid taxering för inkomst.

Beträffande progressionsutjämning

2) av herrar *Yngve Nilsson, Stefanson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Eriksson* i Bäckmora och *Öhvall*, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 98 och II: 134 — ansett, att utskottet under punkten B bort hemställa, att riksdagen, med bifall till de likalydande motionerna I: 98 av herr Mattsson m. fl. och II: 134 av herr Magnusson i Borås m. fl. i denna del, måtte antaga det vid motionerna fogade förslaget till förordning om rätt till utjämning i vissa fall av statlig inkomstskatt i samband med inkomststegring eller inkomstminskning.

Beträffande allmän öppen resultatutjämning

3) av herrar *Yngve Nilsson, Stefanson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Eriksson* i Bäckmora och *Öhvall*, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 98 och II: 134, I: 574 och II: 698 samt I: 575 och II: 715 — ansett, att utskottet under punkten C bort hemställa,

att riksdagen, med anledning av de likalydande motionerna I: 98 av herr Mattsson m. fl. och II: 134 av herr Magnusson i Borås m. fl., I: 574 av herrar Johan Olsson och Mattsson samt II: 698 av herrar Andersson i Örebro och Jönsson i Ingemarsgården, ävensom motionerna I: 575 av herr Harald Pettersson och II: 715 av herr Josefson i Arrie m. fl., måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa, att skyndsamt utredning företas om möjligheterna till en fullständig resultatutjämning, varvid i första hand bör prövas frågan om resultatutjämning genom den s. k. kontometoden och att förslag i detta syfte snarast förelägges riksdagen.

Beträffande rätt för fiskare att göra skattefri avsättning till resultatutjämningsfond

4) av herrar *Yngve Nilsson, Stefanson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Eriksson* i Bäckmora och *Öhvall*, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 226 och II: 280 — ansett, att utskottet under punkten D bort hemställa, att riksdagen, med anledning av de likalydande motionerna I: 226 av herr Svenungsson och fru Hultell samt II: 280 av herr Carlshamre, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning och förslag beträffande rätt för fiskare att göra skattefri avsättning till resultatutjämningsfond.

Beträffande frågan om rätt till skattefri avsättning för framtida reparationsbehov

5) av herrar *Yngve Nilsson, Stefanson, Gösta Jacobsson, Erik Filip Petersson, Magnusson* i Borås, *Gustafson* i Göteborg, *Vigelsbo, Eriksson* i Bäckmora och *Öhvall*, vilka — under återopande av innehållet i motionerna I: 584 och II: 726 — ansett, att utskottet under punkten F bort hemställa, att riksdagen, med anledning av de likalydande motionerna I: 584 av herr Stefanson m. fl. och II: 726 av herr Nordgren, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsamt förslag till sådan ändring av beskattningsreglerna i fråga om beräkning av inkomst av annan fastighet (hyresfastighet), att avdrag får göras med visst belopp för avsättningar avsedda för framtida reparationsbehov.